

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сухарева Т.О.

Науковий керівник –доц. каф. «Облік, аналіз і аудіт», канд. екон. наук

Кірсанова В.В.

Стратегія економічного та соціального розвитку України спрямована на запровадження інноваційної моделі структурної побудови та зростання економіки. В Україні розроблені стратегії такого розвитку на 2004-2015 рр. „Шляхи європейської інтеграції”. Основою стратегічного курсу, його базовим принципом тут висунуто реалізацію державної політики, спрямованої на запровадження інноваційної моделі структурної побудови та зростання економіки, утвердження України як високотехнологічної держави.[1]

Законодавство України у сфері інноваційної діяльності базується на Конституції України і складається із законів України "Про інвестиційну діяльність", "Про наукову і науково-технічну діяльність", "Про наукову і науково-технічну експертизу", та інших законодавчих актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері.[3]

Інформація є одним із важливих чинників ефективної діяльності підприємства. Інформація формується за багатьма різними ознаками. Головна складова економічної інформації – бухгалтерська інформація, саме в бухгалтерському обліку формується найбільш повна і достовірна інформація про будь-яку суспільно-корисну діяльність, спрямовану на задоволення матеріальних і соціальних потреб суспільства. Бухгалтерському обліку підлягають матеріальні, трудові, фінансові ресурси, які забезпечують інноваційну діяльність, витрати на дослідження і розробки, на виробництво нової продукції, капітальні витрати, поточні витрати, кількісні та якісні параметри цієї продукції, доходи, фінансові результати. Проте така інформація формується за допомогою системи бухгалтерських рахунків у загальному вигляді без виділення, за невеликим виключенням, окремих рахунків і бухгалтерських реєстрів для обліку інноваційних процесів. Відсутня спеціальна інформація

про інноваційну діяльність і у фінансових звітах. Це ускладнює пошук необхідних даних для оперативного управління інноваційною діяльністю та визначення її ефективності. [1]

В Україні, наприклад, розроблено ряд програм, реалізації яких приділяється особливе значення. Серед них слід виділити: програми “Машинобудування”, “Енергія”, “Інформатизація”, “Технології”, “Нові матеріали”, “Біотехнологія”.

Юридичні особи всіх форм власності та організаційно-правових форм господарювання подають місцевому органу державної статистики звіти, у цих звітах наводиться інформація про витрати на технологічні інновації, джерела їх фінансування, обсяг реалізованої продукції, кількість впроваджених інноваційних видів продукції, результати інноваційної діяльності та ін. Проте складання цих форм за даними бухгалтерського обліку є проблематичним. Крім того, для оперативного управління потрібна інформація за менші часові періоди. Все це спонукає до систематизованого формування бази даних з різноманітних питань інноваційних процесів (ресурсне забезпечення та його використання, обсяги та структура поточних витрат і доходів, капітальних вкладень тощо).

Але сьогодні в обліку інформація про витрати, доходи, продукцію та фінансові результати від інноваційної діяльності не відображається в систематизованому вигляді. Структура і зміст аналітичного обліку не розроблені, тобто не визначені об’єкти досліджень і розробок, невиділені окремі аналітичні рахунки для обліку витрат, доходів від інноваційної діяльності, джерел її фінансування. Відсутня окрема внутрішня звітність, яка б надавала в систематизованому вигляді інформацію

1. <http://magazine.faaf.org.ua/content/view/308/35/>
2. <http://www.management.com.ua/be/be019.html>
3. http://otherreferats.allbest.ru/economy/00010064_0.html